

NYILVÁNOS RENDEZVÉNY

SPANYOLORSZÁG, MADRID, PABELLÓN DE LOS DEPORTES, 1981. SZEPTEMBER 27.

Megjegyzés:

A nemzetközi Közösség az Emberi Fejlődésért meghívottjaként Silo körutazásra indult, és több nyilvános eseményen vett részt, ahol a gondolatait ismertette. Előadásaira elkísérték barátai: Bittiandra Aiyappa, Saky Binudin, Petur Gudjonsson, Nicole Myers, Salvatore Puledda és Danny Zuckerbrot.

Silo a Madridban bemutatott gondolatok magvát később Barcelonában, Reykjavíkban, Frankfurtban, Koppenhágában, Milánóban, Colombóban, Párizsban és Mexikóvárosban is elismételte. Ebben a könyvben csak a madridi és a bombayi nyilvános eseményen elhangzott beszéd szerepel.

Egyszer régen megkérdezték tőlem: Miért nem fejtetted ki a gondolataidat? Így hát kifejtettem. Aztán mások azt mondták: Nincs jogod elmondani, amit gondolsz. Így hát elhallgattam. Eltelt tizenkét év, és újra azt kérdezik tőlem: Miért nem fejtetted ki a gondolataidat? Úgyhogy újra megteszem, bár előre tudom, hogy lesz, aki azt fogja mondani: Nincs jogod elmondani, amit gondolsz.

Semmi új nem hangzott el akkor, és ma sem mondunk semmi újat.

Nos... mi is hangzott el akkor? Azt mondtuk: belső hit nélkül félelem van, a félelem szenvedést szül, a szenvedés erőszakot szül, az erőszak rombolást szül; tehát a belső hit elejét veszi a rombolásnak. Ma barátaink beszéltek a félelemről, a szenvedésről, az erőszakról és a nihilizmusról mint a rombolás legjellemzőbb megnyilvánulásairól. Beszéltek az önmagunkba, a másokba és a jövőbe vetett hitről is. Elmondták, hogy meg kell változtatni az események romboló irányát, azáltal, hogy megváltoztatjuk az emberi cselekedetek értelmét. Sőt, ami még fontosabb, elmondták azt is, hogyan tegyük ezt; úgyhogy én semmi újat nem fogok hozzátenni. Csak három megfigyelést szeretnék tenni. Az egyik a nézőpontunk bemutatásához való jogunkkal kapcsolatos; a másik azzal, hogy hogyan kerültünk ebbe a totális válsághelyzetbe; és végül, hogy mi az, ami lehetővé teszi számunkra, hogy itt és most döntést hozzunk, és megváltoztassuk életünk irányát. Ennek az elhatározásnak elköteleződéshez kellene vezetnie azok részéről, akik egyetértenek azzal, ami itt elhangzik. Rendben. Milyen jogon fejthetjük ki nézőpontunkat, és cselekedhetünk annak megfelelően? Először is jogunkban áll diagnosztizálni a jelen problémáit a saját megítélésünk szerint; akkor is, ha ez nem egyezik meg az általánosan elfogadott szempontokkal. Következésképp azt mondjuk, hogy senkinek sincs joga ahhoz, hogy abszolút igazságokból kiindulva megakadályozzon új értelmezéseket.

A tevékenységünket pedig miért venné bárki támadásnak, ha nem zavarja meg az ő tevékenységét? Ha bárhol a világon betiltják vagy eltorzítják, amit mondunk és amit csinálunk, akkor joggal mondhatjuk, hogy ott rosszakarat, zsarnokság és hazugság uralkodik. Miért ne hagyhatnánk, hogy az igazság szabadon terjedjen, és hogy az emberek szabadon tájékozódva eldönthessék, mi az, ami észszerű számukra?

Nos hát, akkor miért tesszük, amit teszünk? Röviden: azért, mert erkölcsi szempontból ez a legmagasabb rendű tett. Erkölcsünk a következő elven alapszik: „Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak.” Ha mint egyének magunknak a legjobbat akarjuk, ez az erkölcsi parancsolat arra kötelez minket, hogy másoknak is a legjobbat adjuk. És kik ezek a mások? A hozzám legközelebb állók. Ott van valódi lehetőségem adni és változtatni, ez a közvetlen környezetem; és ha a lehetőségem az adásra és a változtatásra kiterjedne az egész világra, akkor a világ lenne a közvetlen környezetem. Viszont értelmetlen lenne fellengzősen az egész világgal foglalkoznom, ha a valódi lehetőségeim csak a szomszédomig érnek el. Ezért ez a morális tett minimálisan arra kötelez minket, hogy ki-ki a saját környezetében cselekedjen és magyarázza el a témáinkat. Nem ezt tenni ellentétes ezzel az erkölccsel, és az individualizmus fojtogató kiúttalanságába zár minket. Ez az erkölcs pontos irányt ad cselekedeteinknek, sőt azt is világosan kijelöli, hogy kikre irányuljanak. Amikor erkölcsről beszélünk, szabad cselekedetre utalunk, arra, hogy megválaszthatjuk, hogy eszerint cselekszünk vagy nem, és azt is kijelentjük, hogy ez a cselekvés minden szükséglet és mechanizmus felett áll. Ez a mi szabad cselekedetünk, a mi erkölcsi tettünk: „Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak.” Semmilyen elmélet, semmilyen kifogás nem lehet előbbre való, mint ez a szabad és morális tett. Nem a mi erkölcsünk van válságban, más erkölcsök vannak válságban, nem a miénk. Erkölcsünk nem dolgokra, tárgyakra, rendszerekre vonatkozik, hanem az emberi cselekedetek irányára. Minden bírálattal és minden, amit közvetítünk, az emberi cselekedetekre irányul.

De van még egy pont, mellyel foglalkoznom kell most, és ez a mára kialakult válsághelyzetről szól. Hogyan jutottunk ide, és kik a felelősök? Nem fogom ezt most a megszokott módon elemezni. Itt nem lesz sem tudomány, sem statisztika. Inkább olyan képeket hívok segítségül, amelyek minden ember szívét megérintik.

Valamikor réges-régen megjelent az emberi élet ezen a bolygón. Ezután, az évezredek múlásával a népek egymástól függetlenül fejlődtek, és megvolt az ideje a születésnek, az örömeinek, a szenvedésnek és a halálnak. Fejlődő, alkotó népek és emberek követték egymást, míg végre birtokba vették a Földet, uralkodtak a vizeken és a tengereken, a szélnél is gyorsabban repültek, átkeltek a hegyeken, a mennydörgés hangjával és a Nap fényével mutatták meg hatalmukat. Látták a távolból kék bolygójukat, felhőkbe burkolódzó gyengéd védelmezőjüket. Milyen energia mozgatta mindezt? Milyen hajtóerő jelent meg az emberi lényel a történelemben, ha nem a halál ellen való lázadás? Mert az ember lépteit már a

kezdetektől árnyékként kísért a halál. A kezdetektől beférkőzött a lelkébe, és meg akarta hódítani a szívét. A folyamatos harc, amelyet eredetileg az alapvető életszükségletek mozgattak, később a félelem és a vágy által mozgott küzdelemmé vált. Két út nyílt meg előtte: az Igen útja és a Nem útja. Ezután minden gondolat, minden érzés és minden cselekedet zavarossá vált az Igen és a Nem okozta kétely miatt. Az Igen hozta létre mindazt, ami legyőzte a szenvedést. A Nem pedig fájdalommal tetézte a szenvedést. Egyetlen ember, egyetlen kapcsolat, egyetlen szervezet sem menekülhetett a belső Igen és Nem elől. Később az egymástól elszigetelt népek fokozatosan érintkezésbe léptek egymással, és végül a civilizációk összekapcsolódtak. A különböző nyelveken kimondott Igenek és Nemek egyszerre árasztották el a bolygót, és jutottak el a világ minden szegletébe.

Hogyan győzhetné le az ember a saját árnyékát? Talán úgy, hogy elmenekül előle? Talán úgy, hogy ellentmondásos harcba száll vele? Ha a történelem hajtóereje a halál ellen való lázadás, lázadj fel most a csalódás és a bosszúállás ellen! Hagyj fel, a történelem során először, a bűnösök keresésével! Minden egyes ember felelős azért, amit tett, de senki sem felelős azért, ami történt. Bárcsak kijelenthetnénk ebben az egyetemes perben: „Nincsenek bűnösök!”, és minden ember erkölcsi kötelességévé tennénk a saját múltjával való megbékélést! Ez itt és most kezdődik, benned, és felelős leszel azért, hogy folytatódjon azok között, akik körülvesznek téged, míg végül elér a Föld legtávolabbi pontjáig.

Ha az életed iránya nem változott meg, meg kell változtatnod; de ha már megváltozott, meg kell erősítened. Hogy mindez lehetséges legyen, kísérj el engem egy szabad, bátor és mély cselekedetben, ami egyben a megbékélés melletti elköteleződést is jelenti. Menj el a szüleidhez, a párodhoz, a társaidhoz, a barátaidhoz és az ellenségeidhez, és nyitott szívvel mondd el nekik: „Valami nagyszerű és új történt ma bennem”, és magyarázd el nekik a megbékélés ezen üzenetét! Szeretném megismételni ezeket a mondatokat: Menj el a szüleidhez, a párodhoz, a társaidhoz, a barátaidhoz és az ellenségeidhez, és nyitott szívvel mondd el nekik: „Valami nagyszerű és új történt ma bennem”, és magyarázd el nekik a megbékélés ezen üzenetét!

Mindenkinek békét, erőt és örömet!